

Jarret - UNIKAT - *Opovrhov, Snažíme se přeslechnout, Hledám vzkaz, Znamení blíženců, Schoulená, Neřeknu ne, Užmito, Venku zuří jaro, Píseň o nejbližší vině, Zakopaný pes, Nebudeme - budeme -*
Vydalo Indies Records 2002 - Celkový čas 41:41

Poslední desku Jarretu, nazvanou *Hic Non Sunt Leones*, vydal v roce 1997 Kalendář Liberecka, potom se kapela na dlouhých pět let ve svých vydavatelských počinech odmlčela. Neodmlčela se však koncertně, a co je možná důležitější - autorsky ani interpretačně neusnula na vavřínech.

Na zbrusu novém CD UNIKAT, které vyšlo před měsícem u Indies, jsou prakticky všechny písně od Bohouše Vašáka, kromě *Schoulené*, do které přispěl i Martin Kadlec, bratr kapelníka Jarretu (původně jsem se domníval, že je to dílo samotného Michala, ale Pavel Rada mě správně upozornil na můj omyl), a písně *O nejbližší vině*, kde je autorem textu samozřejmě Jan Skácel. Skácelovské téma i poetiku jsem navíc objevil i v dalších Vašákových textech, i když hmatatelný důkaz jsem našel snad jen v písni *Zakopaný pes* (*?drobnosti pomalu střádáš na stracholam?*), kde je použit jako významové slovo název jedné z posledních Skácelových sbírek.

Přiznám se, že můj hlas patřil mezi ty, jenž se významně podivovaly nad tím, proč Jarret tak dlouho s deskou váhá. Dnes už vím, proč tomu tak bylo. Zhruba 40% jarretovské koncertní šou je totiž i dnes postaveno na převzatých písničkách starších brášek libereckého folkového podsvětí (např. A hosté, Pohromadě na přehradě), perličkami bývají také kousky z repertoáru Suzane Vega nebo Alanis Morissette. Pokud chtěli Jarreti natočit desku stoprocentně autorskou, která by byla ještě navíc kvalitativně vyvážená, nezbyvalo jim, než počkat, až takový repertoár načerpají, a čas ho trochu prověřit.

A tak se taky stalo. Na albu se těžko hledá nejslabší píseň, možná by to mohla být jedna z těch závěrečných (nikoli však poslední *Nebudeme - budeme*), ovšem jednoduchý výběr to není. Já bych ale radši obrátil vaši pozornost k těm silným. Vedle úvodních

Snažíme se přeslechnout

a

Opovrhov

, je to, dle mého, také

Znamení blíženců

a určitě song

Užmito

. Bohouš Vašák je výjimečný druh textaře, nejsou to jen jednotlivé výrazy, které mě nadchly (například v poslední jmenované Užmito: "

?zatím mířím na severozáchvat?

" nebo "

?ten vlak mě veze na nevěrovýchod?

"), ale také celé celky -

A já nosím ve znaku váhy/ a v očích mám svůj vlastní stín/ jsem jen prsty které ti na čelo sáhly/ dotekem chladivým

. Jednoduchost, lehkost, nápad. Nádhra.

Pozorný posluchač si také všimne, že texty na desce jsou v některých momentech oproti koncertní podobě - tak jak ji známe z předunikatovské doby - malinko pozměněny. Neměli byste v tom ale hledat žádný konspirativní důvod, k přechýlení některých veršů došlo prostě proto, aby se zpěvákům text dobře frázoval. K těmto úpravám se přistoupilo až na poslední chvíli ve studiu, což bude zřejmě z větší části ovlivněno hudební režii, kterou měl na albu UNIKAT Michal Němec z Jablkoně. Ten měl podle vyjádření samotných Jarretů ve studiu minimum práce, většinou už na něj zbylo jen došperkování některých pasáží různými rytmickými udělátky. Zvuk Jarretu to lehce obohatilo, stejně jako přítomnost několika hostů, z nichž nejčitelnější jsou na desce saxofony Antonína Mühlhansla a samozřejmě bicí Honzy Nohy, který i přes stálé angažmá nadále vystupuje s Jarretem jako host. Michala Němce jsem také původně podezíral z výrazného potlačení baskytary na celé desce, ale patrně to bude opravdu jen práce pánů ze studia Jalovec, kde se deska natáčela. Zvuk Jarretu z desky tak má asi o 20% menší drive, než jsme zvyklí z koncertů, na druhou stranu však musím uznat, že je opravdu barevný a přes analogový pult krásně, řekl bych až jazzově vykreslený (nikoliv však zkreslený).

Jarreti si takový sound zaslouží, protože jejich instrumentální výkon je zde citlivý, zdravě emotivní a především už tradičně přesný. To samé platí o frázování vokálním, kde se Hanka Skřivánková nechala už zcela pohltit typickým Vašákovým stylem, což obzvláště vyniká v různých dvojhlasých duetech, kterých je na desce bezpočet. Pokud si chcete tuhle precizní dikci ale opravdu vychutnat, doporučuji poslední *Nebudeme - budeme*, to je fakt zážitek. A nejen frázování. Bohouš Vašák na svém vokálním projevu za poslední roky opravdu "zamakal", o Hance už si nějakou chvíli myslím, že v následující pětiletce bude konkurenci ve folkovém rybníčku hledat jen těžko.

Všechno, co vám tady teď vykládám, jsou jen pouhopouhá písmenka, pokud si UNIKAT opravdu nepustíte. Deska nejen, že je dobře nahraná, navíc má i moc pěkný obal (titulku vyrobil Petr Bíma) a především má silný pozitivní náboj, což je pro mě u muziky podobného ražení snad to nejdůležitější.

Tomáš Kočko mi nedavno v legraci vytýkal, že některé mé recenze jsou až příliš kladné. Dávám mu za pravdu, ale jedním dechem dodávám: já vím Tome, dneska to ale opravdu jinak nešlo, sorry? :-)

Pro vás, kteří desku ještě doma nemáte a rádi byste z ní něco slyšeli, mám tip: songy z UNIKATu zazní dnes mezi 17 a 18 hodinou na internetovém rádiu Strahov v pořadu Folkbox.